

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNÍHO UČENÍ

Dopis č. 8

**PRAVÁ MODLITBA
TRANSFIGURACE (1. ČÁST)**

Prohlédnutí jako základ

Modlitba

Magie modlitby

Bůh tohoto světa

Modlitba žáka duchovní školy

Otčenáš

Spojení mezi modlícím se člověkem a adresátem

Transfigurace

Cesta k božimu dětství

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4

www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

PRAVÁ MODLITBA TRANSFIGURACE (1. ČÁST)

V minulém dopise jsme hovořili o enduře. To je proces, který v pozemském člověku vede k zastavení sebestředných aktivit, a tak přemáhá moc toho, co je v mikrokosmu smrtelné. Endura vede nakonec k tomu, že se pozemský člověk předá a obětuje působení božských sil a umožňuje tak znovuzrození původního člověka. V Bibli říká Jan, když spatří Ježíše: „On musí růst, já pak menšit se.“

Pocítíme-li sami v sobě nutnost endury, pak také víme, že se v našem vlastním mikrokosmu musí odehrát totální revoluce. Pak nahlédneme neúčinnost a marnost všech idejí a snah, které chtějí tento pomíjivý svět a pozemského člověka pozvednout ke konečnému cíli božského stvoření. Zjistíme, že všechny pokusy zlepšit svět, ať jsou myšleny sebelépe, ztroskotávají na základním zákonu dialektické přírody, totiž na zákonu vzniku, rozkvětu a zániku.

Prohlédnutí jako základ

Člověk nemůže od pozemské přírody žádat to, co není schopna poskytnout. Touha po „životě na tomto světě“, ač je tak pochopitelná, vylučuje pravý život. Když jsme pod tíhou zkušeností v mikrokosmu dospěli k hranici pozemského světa, když nám tento svět začíná připadat jako pustina, pak také lépe porozumíme poselství skutečného života. Potom jsme dozráli a jsme připraveni – zde citujeme apoštola Pavla – neživit se již „mlékem“, ale „pevnou stravou“, kterou nabízí duchovní škola.

Modlitba

Na této základně chceme nyní hovořit o modlitbě a ukázat na tomto tématu zajetí lidí v pozemském světě, které si sami způsobili.

Vzhledem ke svému omezenému vědomí nemůže padlý člověk modlitbu používat jinak, než pro čistě pozemské a dočasné účely. Modlitba, svatá mantra, která byla kdysi osvobozující, se tak stala praktikou sebestřednosti, egocentrického života v této přírodě, nebo je velkou částí lidstva zavržována. Často je modlení také jen věcí zvyku. Buď si člověk myslí, že když to nepomůže, určitě to neuškodí, nebo z určité úcty vzývá něco, co již nezná, ale co se předává z generace na generaci.

Magie modlitby

V každém případě je však modlitba magickou výzvou! Když se modlíme, pak myslíme, chceme a cítíme. Modlení je činnost celého lidského systému. Modlitbou žádáme něco, co pojmáme rozumově, co přináší určitý pocit a co touhou dynamizujeme k aktivitě. Tato trojnásobná činnost má základ v naší krvi a je zpečetěna vyřčeným slovem. Modlitba je vždy vyslyšena, odpověď je absolutně jistá. Ne vždy však odpovídá našemu hlavnímu a vědomému úmyslu či přání. Odpověď nebo výsledek modlitby odpovídá mnohem více našemu skutečnému stavu bytí. Na základě tohoto stavu směřuje magické zvolání jako síla, jako vibrace, jako tvůrčí jednotka do astrální oblasti, která má stejný charakter jako modlící se člověk, a síly, které tam vyvolává, pak zamíří zpět k němu. Člověka s egocentrickým vědomím, uvězněného v materii a pomíjivosti, pohání k jednání buď láska k sobě samému nebo láska k jiným, touha po bohatství, moci, slávě či bezpečí. S těmito pohnutkami je v souladu také život modlitby.

Propůjčí-li člověk slovy „Otče, Synu a Duchu Svatý“ nebo povzdechem „ach Bože“ svým touhám a přáním důraz, potom na to vždy odpoví bůh tohoto světa. Na základě svého pozemsky nasměrovaného stavu nemůže člověk ani jinou odpověď očekávat. Univerzální božství, „neznámý Bůh“, se nenechá učinit sluhou pomíjivosti a našeho sebestředného vědomí. Ať je tedy výsledek na základě takovéto modlitby jakýkoliv, dochází k ještě větší a silnější vazbě na boha tohoto světa.

O tomto aspektu magie modlitby pojednáváme velmi podrobně, poněvadž je s ním spojeno mnohem větší zlo, než nezasvěcený člověk tuší.

Bůh tohoto světa

V minulém dopise jsme vám vysvětlili, že myšlenky a představy, které jsou dostatečně dlouho a mocně stále znovu a znovu ožívány, se nakonec stávají inteligentními a samostatně působícími silami. Proto se chováním a vyzařováním lidských mikrokosmů utvořil kolektivní silový oblak, který zahaluje celou zeměkouli a je naplněn veškerými lidskými bludy a představami o bohu. To je bůh tohoto světa. Člověk tyto síly vyzývá, a ony nejenže odpovídají na jeho sobecká přání, ale také ho kvůli svému vlastnímu sebepotvrzení k modlitbám a bohoslužbám nutí. Úhrn všech nesvatých sil v silovém oblaku, který nás obklopuje, se ve vlastním zájmu neustále snaží v lidstvu tento blud modlitby udržovat a podněcovat. Za tím účelem byla vytvořena celá hierarchie služebníků jak na tomto, tak i na onom světě. Tím se nám také může objasnit pozadí modlitební aktivity všech náboženských směrů. Přestože se tyto modlitby mohou zdát pouhou rutinou nebo jako neúčelné, jejich základem je rafinovaný úmysl – udržování boha tohoto světa, udržování řídicí hierarchie onoho světa a tím také padlé pozemské přírody. Pro tento cíl, vysvětlitelný přirozeným prosazováním sebe sama, není žádné jméno dost svaté, žádné slovo dost vznešené, aby se nedalo zneužít. Tak se modlitba jako osvobozující jednání obrátila ve svůj protiklad, protože se také člověk stal opakem toho, čím kdysi byl.

Modlitba žáka duchovní školy

Modlitbou žáka duchovní školy je v první řadě takový životní postoj a takové jednání, které odpovídá uskutečňování znovuzrození nového člověka. Jeho modlitbou je Pavlovo „každodenní umírání“, endura katárů. Vzdává se všech přání pramenících z vědomí já zaměřených na tento svět, protože ví, že se jimi váže na pána tohoto světa, od něhož se chce přece postupně odpoutat. V jasném poznání této situace se vzdává také všech cvičení, praktik a metod, které možná v dobré víře doposud používal. Odmítne všechny tyto „pomocné prostředky“ a plně se oddá Gnosi. To je jeho modlitbou!

Otčenáš

V Evangelii stojí, že nám Ježíš Kristus dal jako modlitbu Otčenáš, který končí silnou mantrou: „Bud' vůle Tvá jak v nebi, tak i na zemi!“

Ani tuto mantru nemá člověk používat?

Abychom porozuměli této modlitbě, jejímu smyslu a použití, musíme se odpoutat od historické postavy Ježíše z Nazareta. Musíme opustit dogmatické představy, které stojí mezi námi a skutečností Krista. Kristus není žádná postava a žádná autorita, která vydává zákony a vyžaduje uznání nebo zbožňování. Kristus je spíše síla záření vycházející z prapůvodu Bytí, která je vysílána, aby vše pozemské znepokojila, rozlomila a přiměla na cestu k Domovu. Kristus je síla, o níž se říká: „Žádný neprijde k Otcu, než skrze mne“ a „Beze mne nemůžete nic

činit“. Je to síla záření skutečného Bytí, v níž přijat, mluvil Pavel o „denním umírání“, a v níž také žák duchovní školy denně krok za krokem překonává svůj pozemský stav.

Teprve když je člověk na cestě ke svému božskému původu přijat do Kristovy síly, může opravdu říkat Otčenáš, smí prosit o pomoc: „Přijď Království tvé.“ Potom Otčenáš svědčí o životním postoji zcela zaměřeném na Otce, na božský prazáklad, z něhož vše pochází, jemuž vše náleží a k němuž se vše navrátí.

Spojení mezi modlícím se člověkem a adresátem

Modlit se „Otčenáš“ má tedy smysl jen tehdy, jsme-li na cestě stát se opět Božím dítětem. Všechno ostatní je omyl. Každý člověk, který se modlí „Otčenáš“ a nežije enduru, se nutně modlí k bohu svých představ a potvrzování sebe sama. Evangelium radí nechodit se modlit do ulic, nýbrž do „tiché komůrky“ a v ústraní se obracet k Otci. Musíme se odvrátit od aurické bytosti našeho mikrokosmu, od tak zvaného vyššího já. Stáhnout se z hlučných tržišť našeho mikrokosmu a obrátit se k praatomu v hloubi srdce, v němž je vše ukryto. Při takovémto předání božskému základu v nás nepotřebujeme mnoho slov, neboť „Otec ví, čeho je vám zapotřebí, dříve než byste jej vy prosili!“

Posuďte nyní v této souvislosti okultní cvičení a metody a také humanitární pokusy, které se snaží přizpůsobit „tělo a krev“ božskému světu a tímto způsobem chtějí překonat smrt. Člověk, který chce jít cestou návratu, všechny tyto metody opustí.

Duchovní škola staví své žáky před Ducha svobody. Nenabízí přitom žádnou autoritu, ani žádnou metodu. Metody a cvičení, které používá já, udržují a posilují já. Kdo se na základě své zkušenosti svobodně a bez nátlaku rozhodne vykonat nádherné osvobozující dílo a tím opět uskutečnit ztracené boží dětství, toho duchovní škola vděčně přijme jako žáka a po určitém přípravném čase ho postaví před proces transfigurace.

Transfigurace

Transfigurace je proces výměny osobností v mikrokosmu. Tento proces začíná tím, že se smrtelná osobnost vědomě předává zárodku Božství, což vede ke vzniku nové bytosti ze světla, síly a prastance Boží přírody. Transfiguristická cesta je odbouráváním starého a zároveň výstavbou nového, jež se uskutečňuje ve třech velkých fázích.

V evangeliu je tento proces naznačen slovy Ježíše, který říká, že starý chrám strhne a ve třech dnech postaví nový. Na konci cesty povstává znovu božský člověk. Celý mikrokosmos s duchovní postavou, duševní postavou a tělesnou postavou se pak stává opět nesmrtelným a je schopen projevovat se ve všech oblastech hmoty i Ducha. Je to nádherné dílo osobního svobodného zednářství. Je to rekonstrukce toho, co už jednou existovalo. Je to návrat mikrokosmů do stavu života a vědomí Božích lidí v původním Božím světě.

A protože je to návrat do stále ještě existujícího původního života, může Kristus říci: „Zdědte království, připravené pro vás od počátku světa.“ Toto Boží království tedy již existuje, nemusí se teprve budovat. Tím je také řečeno vše o každém pokusu, který chce v pozemské přírodě prostřednictvím morální, náboženské nebo intelektuální kultury nastolit rajske spoluzití lidí. Toto spoluzití již existuje od začátku časů a nemůže být přece nikdy uskutečněno v pozemském světě. Kristus o tom říká zcela jednoznačně: „Království mé není z tohoto světa!“

Cesta k božimu dětství

Transfigurace vede k božimu dětství, k novému životu. Je to život, „který není zrozen ani z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha“.

Transfigurace nemůže být nikdy výsledkem experimentu. Nikdy nemůže začít jen pokusně nebo spekulativně, to znamená bez poznání světa a vlastního stavu. Může začít pouze jednáním, které se zakládá na hlubokém vhledu a zkušenostech. Kdo začal s neutralizací sil pozemské přírody ve „svém“ mikrokosmu, kdo jde cestou endury, vstoupil nejen teoreticky, ale skutečně do první fáze procesu návratu. V rámci těchto procesů znamená každé ubývání pozemské přírody zároveň přibývání Ducha. Tímto způsobem je smrt pohlcena vítězstvím! Poutníkovi na cestě se všechno stává živoucí zkušeností.

Přestože jsme svou osobností vázáni na kolo života a smrti, můžeme silou praatomu dojít ke zdárnému konci. Pokud jste se už začali svěřovat silám vycházejícím z praatomu, pak i pro vás platí slova: „Kdo učiní jeden krok k Otci, tomu Otec vyjde dva kroky vstříc.“

V příštím dopise budeme v tématu Transfigurace pokračovat a vysvětlíme tento proces ještě blíže.